

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.172/2014/3.

A Győri Ítéltábla a dr. Kucsera László ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szabó Tamás ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott a jogtanácsos által képviselt beavatkozó - a Tatabányai Törvényszék 2014. június 18. napján kelt 20.P.21.268/2013/15. számú ítéletével szemben a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a jogalap tekintetében részben megváltoztatja és megállapítja, hogy a felperesi gazdálkodó szervezettel szemben a Pest Megyei Bíróság által 2010. május 31. napján meghozott és 2010. június 29. napján jogerőre emelkedett 1.Fpk.13-2010-000815/7. számú végzésével elrendelt felszámolással összefüggésben keletkezett kárért az alperes a felperessel szemben 50%-os mértékű kártérítési felelősséggel tartozik.

A perköltségre és a feljegyzett illetékre vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

A másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

A marasztalás összegére nézve az elsőfokú bíróságot felhívja az eljárás további folytatására.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az "A" Zrt. hitelező a felperessel szemben - 2009. szeptember 30-án kelt kérelmével - felszámolási eljárást kezdeményezett. A felperes ezen eljárásban a jogi képviselével az ügyvédként dolgozó alperest bízta meg. A felperes az eljárás során a kérelemben megjelölt tartozást nem vitatta, annak megfizetésére határidőt kért, majd az eljárás során azt megfizette. A Pest Megyei Bíróság ezért a 2010. január 5-én meghozott, 2010. február 3-án jogerőre emelkedett 1.Fpk.13-2009-002887/8. számú végzésével az eljárást megszüntette és a felperest - mivel az eljárásra okot adott - kötelezte 150.000.-Ft eljárási költség megfizetésére az eljárást kezdeményező hitelező javára. Az alperes a felszámolási eljárást megszüntető végzés kézhezvétele után azt a téves jogi tájékoztatást adta a felperesnek, hogy a végzés jogszerűtlenül tartalmaz eljárási költség megfizetésére vonatkozó rendelkezést, ezért azt a felperesnek nem kell megfizetnie, emiatt a felperes - az "A" Zrt. írásbeli fizetési felszólítása ellenére - sem fizette meg a fenti eljárási költséget. Az "A" Zrt. a jogerős bírósági határozatban megállapított eljárási költség megfizetésének elmaradása miatt 2010. március 18-án ismét felszámolási eljárást kezdeményezett a felperessel szemben, aki ebben az eljárásban is az alperest bízta meg a jogi

képviselőtének az ellátásával. A peres felek az eljárás során részletesen nem egyeztettek, a felperes képviselőtében az alperes úgy nyilatkozott a felszámolási eljárásban, hogy a tartozást elismeri, és annak kiegyenlítésére határidő engedélyezését kérte. Az eljáró Pest Megyei Bíróság 2010. április 14-én kelt 1.Fpk.13-2010-000815/5. számú végzésével a felperes részére 30 napos fizetési haladékot engedélyezett. E végzést a bíróság a felperes székhelyére kézbesítette, azt a felperes törvényes képviselője küldte meg alperesnek. A felperes a fizetési haladék alatt nem igazolta a tartozás megfizetését, ezért a Pest Megyei Bíróság a 2010. május 31-én meghozott 1.Fpk.13-2010-000815/7. számú végzésével a felperes fizetésképtelenségét megállapította, és felszámolását elrendelte. Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, *hogy felszámolást elrendelő végzést az alperes megküldte a felperes törvényes képviselőjének*, de annak tartalmáról a felek érdemben nem egyeztettek. A felperes a végzés ellen fellebbezést nem terjesztett elő, így a fenti végzés 2010. június 29-én jogerőre emelkedett. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a „felperes törvényes képviselője a felszámolási eljárás alatt könnyelműen bízott az alperes korábbi téves tájékoztatásában, azt hitte, hogy az eljárási költség megfizetésére a felperes nem köteles, s ezért felszámolása sem rendelhető el. Jogi tájékoztatlansága miatt a felszámolást elrendelő végzés kézhezvételekor nem tudta, hogy a végzés ellen fellebbeznie kellene, illetve a tartozás megfizetésével kerülhetné el a felperes felszámolását.”

A felperes felszámolásának elrendelését követően a törvényes képviselője új jogi képviselőt bízott meg, akinek a segítségével a felperes a hitelezőkkel a felszámolási eljárásban egyezsége kötött, amit a Pest Megyei Bíróság a 2011. október 28-án kelt, 2011. november 30-án jogerőre emelkedett 1.Fpk.13-2010-000815/24-II. számú végzésével jóváhagyott. A felperes az alperesi beavatkozónál - akinél az alperes a perbeli időszakban érvényes ügyvédi felelősségbiztosítással rendelkezett - 2012. február 21-én kárbejelentést tett, és 34.325.769,- Ft kár megtérítését kérte. Előadta, hogy az alperes téves tájékoztatása miatt nem fizette meg az eljárási költséget, ezért került sor felszámolása elrendelésére. Kiemelte, hogy az alperes még a felszámolását elrendelő végzés meghozatalát követően is arról tájékoztatta, hogy nem köteles e tartozás megfizetésére, „a végzés nem fog jogerőre emelkedni”. Az alperesi beavatkozó a felperes kérelmét elbírálvá azt állapította meg, hogy az alperes tevékenysége és a felperes kára között ok-okozati összefüggés nem áll fenn.

A felperes keresetében 34.325.769.-Ft kártérítés, és annak törvényes kamatainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kártérítés összegéből 5.674.831.-Ft-ot a felszámoló díjaként, 723.438.-Ft-ot a felszámolás miatti könyvelési költségként, 2.940.000,- Ft-ot a felszámolás során felmerült ügyvédi költségként, 7.787.500.-Ft-ot a felszámolás miatt a telephelyről történt elköltözés költségeként követelt. 14.000.000,-Ft elmaradt hasznot igényelt, és további 3.200.000.-Ft-ra pedig nem vagyoni kár jogcímén tartott igényt. Az alperes kártérítési felelősségét az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. tv. (Üvt.) 10.§ (1) bekezdésére, és a Ptk. 339.§-ára alapítva arra hivatkozott, hogy felperes felszámolásának elrendelése kizárólag a bíróság előtti eljárással megbízott ügyvéd foglalkozású alperes téves jogi tájékoztatásának, valamint a rábízott ügy ellátása során tanúsított nem megfelelő eljárásának, ügykezelésének, és a felszámolását elrendelő elsőfokú végzés elleni fellebbezés elmulasztásának a következménye. A felszámolása elrendelésekor a tartozást jelentősen meghaladó likvid pénzeszközzel rendelkezett, ezért megfelelő jogi tájékoztatás esetében azt ki tudta volna egyenlíteni. Az elsőfokú eljárás során az eredeti

kereseti tényállítását annyiban pontosította, hogy az alperes a felszámolást elrendelő végzést nem küldte meg neki, így az alperes e mulasztása miatt sem tudott intézkedni a végzés elleni fellebbezés elkészítéséről és benyújtásáról.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset teljes elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy korábban téves jogi álláspontot képviselt, de az eljárási költség meg nem fizetése miatt utóbb indult felszámolási eljárásban ezt az álláspontját már nem tartotta fenn. Állítása szerint a felszámolást elrendelő végzést megküldte a felperes törvényes képviselőjének, aki azonban a fellebbezés elkészítésével nem bízta meg. A felperes kára így a téves jogi tájékoztatással nem hozható okozati összefüggésbe, mivel a felperes az általa átvett fizetési haladékot engedélyező végzésből és a felszámolást elrendelő végzésből is tudhatta, hogy a felszámolását csak a tartozás megfizetésével kerülheti el. Becsatolta a korábbi e-mail levelezése tárhely szolgáltatójának nyilatkozatát, mely szerint a levelek tárolására szolgáló szerverhiba miatt az alperes levelezését „nem tudta átmigrálni az új infrastruktúrába”, és a korábbi levelezés anyaga semmilyen módon nem állítható helyre.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 500.000,-Ft perköltséget, és az államnak 1.500.000,-Ft feljegyzett eljárási illetéket. Megállapította, hogy a felperes az általa állított két jogellenes alperesi magatartás - téves jogi tájékoztatás, illetve a felszámolást elrendelő végzés neki való megküldésének elmulasztása - közül csak az elsőt tudta bizonyítani. A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésének eredményeként az elsőfokú bíróság ugyanis azt állapította meg, hogy az alperes a felperes felszámolását elrendelő végzést e-mail útján megküldte a felperesnek. Ezt arra alapította, hogy a felperes keresetlevelének megfogalmazásából, valamint az ezzel szó szerint azonos - az alperesi beavatkozónak írt - kárbejelentéséből megállapíthatóan a felperes a pert megelőzően nem vitatta, hogy az alperes neki a felszámolást elrendelő végzést megküldte, azt megismerte, sőt éppen arra hivatkozott, hogy a végzés kézhezvételét követően is tévesen tájékoztatta őt az alperes. A felperes a per során ugyan már vitatta, hogy az alperes neki a felszámolást elrendelő végzést megküldte volna, de a korábbi - ezzel ellentétes - nyilatkozatára figyelemmel, a felperes utóbb tett tényállítását az elsőfokú bíróság nem fogadta el. A felperes korábbi előadása miatt az alperes nem tudhatta, hogy a végzés megküldésének ténye vitatott, a felperes vitatásának idején pedig az alperes már rajta kívül álló ok miatt nem tudta igazolni a végzés elküldését. Amennyiben a felperes már korábban vitatja a végzés megküldését, az alperes - a szerver cserét megelőzően - azt igazolhatta volna. A felperes ellentmondó nyilatkozataira tekintettel a bizonyítás sikertelenségét az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezért nem lehetett az alperes hátrányára értékelni, ezért nem találta megállapíthatónak, hogy az alperes elmulasztotta volna a felperes tájékoztatását a felszámolást elrendelő végzésről.

Azt az alperes nem vitatta, hogy az eljárási költségek megfizetése vonatkozásában téves jogi álláspontot képviselve tájékoztatta a felperest, így megsértette az Üvt. 1. §-át, mert nem segítette elő megbízója kötelezettségeinek teljesítését. Az alperes e jogellenes és felróható magatartása azonban az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem áll okozati összefüggésben a felperes kárával. A felperes a felszámolása jogerős elrendeléséhez vezető eljárásban a fizetési haladékot engedélyező, és a felszámolását elrendelő nem jogerős végzést átvette. E

végzésekből egyértelműen tudomást szerzett arról, hogy a jogi képviselőt ellátó alperes téves jogi álláspontot foglalt el. A végzések egyértelmű szövegezése - a gazdasági életben résztvevő gazdálkodó szervezetek vezetőitől elvárható minimális jogi ismeretek mellett is - megfelelő tájékoztatást nyújtott. A felperes az alperes téves jogi álláspontjának megismerését követően már nem a jogi képviselője téves tájékoztatása miatt nem intézkedett a felszámoláshoz vezető tartozás megfizetése, vagy a felszámolását elrendelő végzés megfellebbezése iránt, hanem a saját felróható mulasztása miatt. Ezért nem a korábbi téves jogi tájékoztatás vezetett a felszámolása bekövetkeztéhez, így a kártérítés feltételei nem állnak fenn.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával az alperes kártérítési felelősségének jogalapját megállapító közbenső ítélet meghozatalát kérte. Korábbi jogi álláspontját fenntartva arra hivatkozott, hogy az alperes bizonyítottnan téves jogi tájékoztatást adott a jogerős bírósági határozatban megállapított eljárási költség megfizetésére vonatkozó kötelezettségéről, amit nem is vont vissza. E jogellenes magatartása pedig önmagában megalapozza az alperes kártérítési felelősségét. A téves jogi felvilágosítás és a kár közötti okozati összefüggést csak az szakította volna meg, ha alperes kifejezetten felhívta volna a figyelmét arra, hogy már nem az az álláspontja, hogy az eljárási költséget nem kell megfizetnie. Álláspontja szerint bizonyította azt is, hogy a felszámolásáról csak annak jogerős elrendelését követően szerzett tudomást, ezért tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a felszámolást elrendelő végzést megküldte volna a törvényes képviselőjének. Az alperes nyilatkozataiból az is megállapítható, hogy nem nyújtott semmilyen tájékoztatást a felperesnek a felszámolását elrendelő nem jogerős végzéssel kapcsolatban. E tájékoztatás elmaradása pedig szintén önmagában megalapozza az alperesi magatartás és a felperest ért kár közötti okozati összefüggést. Az alperes maga adta elő azt is, hogy amikor a felperes ügyvezetője - miután a bankban értesült a felszámolás jogerős elrendeléséről - telefonon felhívta őt, és az alperes - általa is elismerten - szintén tévesen arról tájékoztatta a felperest, hogy fellebbezést nyújtott be az elsőfokú végzéssel szemben, holott erre a valóságban nem került sor. A felszámolási eljárás jellegéből adódóan a fellebbezés elmulasztása szintén önmagában megalapozza a felperes kártérítési igényét. Alaptalan az alperes azon védekezése, hogy a fellebbezés benyújtására nem terjedt ki a meghatalmazása, hiszen ilyen korlátozás abból nem tűnik ki. Megalapozatlannak tartotta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását is, hogy a korábban elküldött e-mail önmagában azt is bizonyítaná, hogy azt a címzett felperes valóban meg is kapta. Mivel a felperes a felszámolás elrendelésekor a követelés többszörösével rendelkezett bankszámláján, ezért életszerűtlen is lenne, hogy a felszámolását elrendelő nem jogerős végzés átvétele után ne tegyen semmit, majd a felszámolás jogerős elrendelését követően - több tízmillió forintos költséget vállalva - felszámolási egyezsége kössön, megmentve magát a felszámolástól.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, fenntartva a korábbi álláspontját. Hangsúlyozta, hogy „a szokott módon való eljárásra kapott megbízást, ami adott esetben csupán a fizetési haladék iránti kérelem benyújtását jelentette.” Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelésével állapította

meg, hogy a felperes törvényes képviselőjének megküldte a felperes felszámolását elrendelő nem jogerős végzést.

A fellebbezés a jogalap körében részben alapos.

Az ítéletábra megítélése szerint az elsőfokú bíróság részben tévesen állapította meg a tényállást, és ebből részben téves jogkövetkeztetésre jutott az alperes kártérítési felelősségét illetően, ezért tévesen utasította el teljes egészében a keresetet.

Az elsőfokú bíróság nem minősítette a felperes és az alperes közötti jogviszonyt, de a rendelkezésre álló adatok alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a gazdálkodó szervezet felperes és az ügyvéd foglalkozású alperes között a Ptk. 474.§-ában meghatározott - az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. tv. (Üvt.) 23.§-ban külön nevesített - ügyvédi megbízási szerződések jöttek létre. Ezek tárgya az "A" Zrt. hitelező által a felperessel szemben indított felszámolási eljárásokban a felperes jogi képviseletének az ellátása volt, a megbízás célja az volt, hogy a felperesi gazdálkodó szervezet felszámolására ne kerüljön sor.

Az Üvt. 23.§ (2) bekezdése szerint ezt az ügyvédi megbízási szerződést írásba kellett volna foglalni, amire a konkrét esetben nem került sor. Ennek elmaradása pedig a fenti jogszabályhely alapján azzal következménnyel járt, hogy a megbízás tartalmának a bizonyítása a megbízott alperest terhelte. Az alperes a perben (és a fellebbezésében is) azt állította ugyan, hogy a megbízása csupán a fizetési haladék iránti kérelem benyújtására vonatkozott a felszámolási eljárások, így a második felszámolási eljárás során is, de ezt a felperes vitatásával szemben bizonyítani nem tudta. Az alperesi tényállításnak egyébként ellentmond a második felszámolási eljárás során becsatolt - 2010. április 8-án kelt - írásbeli meghatalmazás tartalma is, mely az egész felszámolási eljárásra vonatkozott, az tartalmából kitűnően a felperessel szembeni (felszámolási) eljárás teljes vitelére, és nem meghatározott - az alperes által állított - eljárási cselekményre vonatkozott. Ebből következően a peres felek közötti megbízási szerződés is (mindkét esetben) arra vonatkozott, hogy az alperes lássa el a rábízott, a felperes ellen indított felszámolási ügyeket, és ezekben egyúttal a felperes jogi képviseletét is.

Az ügyvédi megbízási szerződés megbízott általi ellátására egyrészt a Ptk. 474.§ (1-2) bekezdésében, 476.§-ban, és 477.§ (1) bekezdésében foglaltak, továbbá az Üvt. 1.§-ban és 3.§ (2) bekezdésében foglaltak az irányadóak.

A Ptk. 474.§ (1) és (2) bekezdése szerint a megbízási szerződés alapján a megbízott köteles a rábízott ügyet ellátni, és a megbízást a megbízó utasításai szerint és érdekeinek megfelelően kell teljesíteni.

A Ptk. 477.§ (1) bekezdése szerint a megbízott köteles a megbízót tevékenységéről és az ügy állásáról kívánságára, szükség esetén enélkül is tájékoztatni.

Az Üvt. 1.§-a szerint az ügyvéd a hivatásának gyakorlásával - törvényes eszközökkel és módon - elősegíti megbízója jogainak érvényesítését és kötelezettségeinek teljesítését. Az Üvt. 3.§ (2) bekezdése szerint pedig az ügyvédnek hivatását a legjobb tudása szerint, lelkiismeretesen, a jogszabályok megtartásával kell gyakorolnia, tevékenységében köteles mindenkor az ügyvédi hivatáshoz méltó magatartást tanúsítani.

E rendelkezéseknek megfelelően az ügyvédi megbízási szerződés alapján pedig a megbízott alperesnek a feladata az volt, hogy a rábízott (felszámolási) ügyeket a megbízó felperes érdekeinek megfelelően, a legjobb tudása szerint a jogszabályok betartásával lássa el, és a megbízó felperest a tevékenységéről, és az ügy állásáról kívánságára, vagy szükség esetén enélkül is tájékoztassa.

A felperes az alperessel szembeni kártérítési keresetét arra a jogellenes alperesi magatartásra alapította, hogy

- egyrészt az alperes jogilag téves tájékoztatást adott a jogerős határozatba foglalt eljárási költségek megfizetése szükségességéről,
- másrészt pedig nem küldte meg neki a felszámolását elrendelő nem jogerős végzést, e körben is elmulasztva a tájékoztatási kötelezettségét, és a határozattal szembeni fellebbezés előterjesztését.

A perben az alperes maga is elismerte, hogy a felperessel szembeni első felszámolási eljárás jogerős megszüntetését követően téves tájékoztatást adott a felperesnek az eljárási költségek megfizetésének kötelezettségével kapcsolatban. Márpedig kifejezetten ez a téves - a jogszabályokkal teljesen ellentétes - tájékoztatás volt az oka annak, hogy a felperessel szembeni második, végül a felszámolásának jogerős elrendelésére vezető felszámolási eljárás egyáltalán megindult. Megjegyzi az ítéletábra, hogy önmagában véve alapvető jogi hiba és mulasztás egy jogi szakértő részéről azt állítani egy jogerős marasztalást tartalmazó bírósági határozatban foglalt fizetési kötelezettségről, hogy azt nem kell megfizetni.

Az alperes ugyan arra hivatkozott, hogy ezt a téves tájékoztatását az utóbb indult (második) felszámolási eljárásban „már nem tartotta fenn”, de ezt a perben bizonyítani nem tudta. Helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az alperes a személyes meghallgatása során kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik, hogy valaha is tájékoztatta volna a felperes törvényes képviselőjét arról, hogy nem tartja fenn a korábbi téves jogi álláspontját.

Ugyanakkor nem csupán ezen ügyvédi mulasztásnak tulajdonított jelentőséget az ítéletábra az alperes kárfelelősségének fennállása körében.

A perben az alperes - a felperes tagadásával szemben - azt állította, hogy a felszámolást elrendelő nem jogerős végzést a felperesnek megküldte.

Az elsőfokú bíróság Pp. 164. § (1) bekezdése és a Pp. 3.§ (3) bekezdése megfelelő alkalmazásával helytállóan tájékoztatta az alperest arról, hogy őt terheli a perben a fenti tényállításának a bizonyítása, és annak a bizonyítása is, hogy ezzel egyidejűleg felhívta a felperest a tartozása megfizetésére, vagy bármely más nyilatkozat megtételére.

Ezt követően azonban az elsőfokú bíróság a bizonyítékok téves, okszerűtlen mérlegelésével állapította meg, hogy erre az alperes részéről sor került.

Az elsőfokú bíróság e megállapítását alapvetően - és az ítéletábra megítélése szerint tévesen - a felperes keresetlevelének, és a pert megelőző kárbejelentő levelének megfogalmazására alapította. E valóban félreérthető nyilatkozatát ugyanakkor a fenti okiratokat szerkesztő felperesi jogi képviselő utóbb visszavonta. A felperes törvényes képviselője pedig - még ezt megelőző személyes meghallgatása során - egyértelműen úgy nyilatkozott az elsőfokú

bíróság előtt, hogy csupán a bankban, a bankszámla feletti rendelkezési jogának megszűnésére vonatkozó tájékoztatás során értesült a felperes felszámolásának elrendeléséről. Ezt a felperesi tényállítást pedig "A" és "C" tanúvallomása mindenben alátámasztotta.

Ilyen körülmények között pedig az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás adataiból okszerűtlenül vonta le azt a következtetést, hogy az alperes - minden kétséget kizáróan - bizonyította volna, hogy a felperes felszámolását elrendelő nem jogerős végzést a felperes törvényes képviselőjének megküldte. E bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményei pedig az ítéletábra álláspontja szerint attól függetlenül az alperest terhelik, hogy az irányadó tényállás alapján az alperesi levelek tárolására szolgáló szerver hibája miatt nem állítható helyre a korábbi elektronikus levelezése. Ennek pedig az az oka, hogy az ügyfél kötelezettsége szempontjából kiemelkedő jelentőséggel bíró okiratot - mint a felperes felszámolását elrendelő végzést - az alperesnek olyan módon kellett volna a felperesnek megküldenie, hogy ezt a tényt - annak vitatása esetén - utólag is igazolni tudja, vagyis megfelelően gondos eljárása esetén (a fontos okiratot) postai úton, tértivevényes formában vagy pedig személyesen kellett volna átadnia, ennek tényét pedig külön okiratban kellett volna rögzítenie.

Ezen túlmenően az ügyvéd alperes gondos és lelkiismeretes eljárásával - a felszámolási határozat kézbesítésének igazolása esetén is - az felelt volna meg, ha az alperes az ügyvédi megbízási szerződés alapján őt terhelő alapvető figyelmeztetési és tájékoztatási kötelezettségét is (Üvt. 3.§ (2) bekezdés, Ptk. 477.§ (1) bekezdés) teljesíti a felperessel szemben. Erre - nem vitásan - nem került sor.

E kötelezettségét súlyosan megsértve mulasztott ugyanis az alperes akkor, amikor a felperes felszámolását elrendelő elsőfokú végzés kézhezvételét követően nem tájékoztatta haladéktalanul a felperest arról, hogy a felszámolása jogerős elrendelését kizárólag azzal tudja elkerülni, amennyiben a határozattal szemben fellebbezést terjeszt elő a megadott 15 napos határidőn belül az elsőfokú végzéssel szemben, és ezzel egyidejűleg a jogerős bírósági határozatban megállapított - egyébként „el is ismert” - eljárási költség tartozását haladéktalanul meg is fizeti a hitelezőnek. Akkor jár volna el tehát helyesen a jogi szakértő ügyvéd alperes a konkrét esetben, ha a felperes felszámolását elrendelő elsőfokú végzés megküldésével egyidejűleg a fentiekről is megfelelően tájékoztatja a felperest. Az alperes e kötelezettségét elmulasztotta - az elsőfokú eljárásban tett előadása szerint nem is kereste ez okból a felperest, nem is tájékoztatta őt a fentiekről - e szerződésszegő jogellenes magatartása pedig közvetlen okozati összefüggésben áll a felperes felszámolásának elrendelésével.

A felperest a felszámolása elrendelésével nem vitásan kár érte, hiszen jelentős anyagi ráfordítás árán tudott visszatérni a gazdasági életbe, - annak „teljes jogú” tagjaként. A kár és az alperes jogellenes, felróható magatartása között a fentieknek megfelelően okozati összefüggés is fennáll, így az alperes kártérítési felelősségének a Ptk. 339.§ (1) bekezdése szerinti törvényi feltételei megvalósultak.

A perben az alperes - a fentiek szerint - nem tudta azt sem bizonyítani, hogy a felperes törvényes képviselőjét tájékoztatta volna arról, hogy nem tartja fenn a korábbi téves jogi álláspontját az eljárási költség megfizetésével kapcsolatban. Ugyanakkor nem vitatott tény

az sem, hogy a Pest Megyei Bíróság 2010. április 14-én kelt 5. sorszámú végzését, amelyben a felperes részére 30 napos fizetési haladékot engedélyezett, a felperes székhelyére kézbesítette, azt a felperes törvényes képviselője átvette, majd megküldte az alperesnek. Ebben az eljáró felszámolási bíróság egyértelműen arról tájékoztatta a felperest, hogy amennyiben a megadott határidőn belül nem igazolja a tartozás kiegyenlítését, „akkor a bíróság úgy tekinti, hogy az elismert tartozás változatlanul fennáll, és ennek figyelembevételével határoz a fizetéseképtelensége tárgyában.” Vagyis a felperes ebből a végzésből maga is megállapíthatta, hogy fizetési kötelezettsége áll fenn, aminek elmulasztása esetén alappal számíthatott a felszámolása elrendelésével. Amennyiben pedig a fizetési kötelezettségének eleget tesz, azzal a felszámolásának elrendelése elkerülhető lett volna.

Az ítélet tábla álláspontja szerint ezért egyértelműen megállapítható, hogy a felperes maga is közrehatott a kára bekövetkeztében, mert annak elhárítása érdekében maga sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az ebből származó kára pedig az alperesre nem hárítható át, ezért az ítélet tábla kármegosztást alkalmazott a felek között a Ptk. 340.§ (1) bekezdésének megfelelően.

Ennek aránya meghatározása körében az ítélet tábla figyelemmel volt arra, hogy a felperes károsodásához egyrészt - a fent kifejtetteknek megfelelően - az ügyvéd foglalkozású alperes jogellenes mulasztása vezetett, ugyanakkor a felperes a kár elhárítása érdekében maga sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az ítélet tábla megítélése szerint - értékelve a jogi szakértővel szemben magasabb elvárhatósági követelményeket is - a kár bekövetkezéséhez vezető ok-folyamatban, - azaz a felperes felszámolásának jogerős elrendelésében - a feleket egyenlő mértékben terheli felelősség. A fentiek alapján az eset összes körülményét figyelembe véve az ítélet tábla 50-50%-os arányú kármegosztást alkalmazott, megállapítva hogy a felperessel szemben elrendelt felszámolással összefüggésben a felperest ért kár fele része terheli az alperest.

Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a jogalap tekintetében - részben megváltoztatta, egyben a Pp. 253.§ (2) bekezdése és a Pp. 213.§ (3) bekezdése alapján közbelső ítéletében az alperes kártérítési felelősségét - a rendelkező részben írtak szerint - megállapította. Egyúttal mellőzte az elsőfokú ítéletnek az elsőfokú perköltségre és a feljegyzett illetékekre vonatkozó rendelkezéseit, ennek mértékéről és viseléséről az elsőfokú bíróságnak az eljárást befejező határozatában kell majd határoznia.

Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán a felperest megillető követelés összege tekintetében bizonyítást nem folytatott le, így a követelés összegére nézve a per tárgyalását az elsőfokú bíróságnak folytatnia kell. (Pp.253.§ (4) bekezdés utolsó fordulata)

A másodfokú eljárásban a felperesi és az alperesi pernyertesség és pervesztesség, valamint az általuk előlegezett költségek összege között nem volt számottevő különbség, ezért a másodfokú perköltségeiket a felek maguk viselik a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján.

G y ő r, 2014. november 19.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: